

[Pürschel.]

dette giver hele den udflydende Fortolkning frit Spillerum.

Teknikken i vort Forslag var dette, at vi sagde: De virkelig farlige Organisationer, dem, der bevæbner deres Medlemmer eller forbereder deres Bevæbning, er vi villige til at ramme; thi vi er oprigtige Modstandere af, at politiske Afgørelser her i Landet skal ske med Vaabenmagt, og saa har vi sagt: Enhver ulovlig Maade at øve politisk Indflydelse paa, er vi imod. Og vi gav en Bevisregel; ingen, der er vant til at tumle med Lovsprog, vil være i Tvivl, naar man i en Lov siger, at denne Hensigt anses godtgjort paa den og den Maade; man giver en Bevisregel, naar man siger: Selv om I nok saa meget opstiller lovlige Formaal, i det Øjeblik I er en politisk Organisation, som bevæbner jeres Medlemmer, anser vi jeres ulovlige Formaal for godtgjort. Det udelukker naturligvis ikke, at man paa anden Maade end gennem Bevæbningen kan bevise, at Organisationerne tilsigter at virke for noget ulovligt.

Ved vort Forslag naaedes der dette, som ikke er naaet ved Regeringsforslaget, at en Sag, der anlægges mod en ulovlig Forening til denne Forenings Opløsning, kan føres som offentlig Sag med de dertil knyttede Bevismuligheder, men stedes med Kravet om Bevis, uden at slække paa dette; og dernæst naaedes der den praktiske Ordning, at hvis en saadan Forening blev opløst og nydannedes, stod det i Loven — enhver kunde læse det —, at en Nydannelse af en saadan opløst Forening eller Dannelsen af en Forening, der tilsigtede at omgaa denne Opløsning, var en Overtrædelse af Straffelovens § 111, 2det Stykke, det var Oprørsforsøg og drog den deraf følgende haarde Straf efter sig.

En saadan Lov gav en Advarsel klart og skarpt; de, der ønskede at være paa Lovens Side, vidste, hvad de havde at holde sig til, der var ikke noget udflydende, ikke noget, hvorved man haaber at kunne ramme Mennesker, som er Modstandere — ikke af den lovlige Samfundsorden, men af denne Regering og dens Partier. Men dette kunde Regeringen naturligvis ikke acceptere, den slog henrykt til, da den kunde faa Partiet Venstre med til en udflydende Lovgivning.

Venstre har stillet et Ændringsforslag, som er gaaet ind i det samlede Ændringsforslag, med en Bestemmelse om Deltagere i Slagsmaal o. s. v. Det er en ren Politivedtægtsbestemmelse, der her er sat ind i Straffeloven. Der findes i Forvejen i Straffelovens § 80, 2det Stykke, en almin-

delig Bestemmelse om, at dette, at en Gerning er udført af flere i Forening, er at betragte som en skærpende Omstændighed; altsaa al den Vold, al den Uro, der kan rammes efter Straffeloven — og den kan rammes efter talrige Paragraffer —, falder i Kraft af denne Bestemmelse allerede ind under den Regel, at naar flere i Forening gør det, er det en skærpende Omstændighed. Dette findes særlig fremhævet ved Indtrængen paa privat Ejendom, Krænkelser af Husfreden, og kommer til Anvendelse over for alle lukkede Møder. Dér er det særlig fremhævet paa ny, at naar der er flere om det og det er forbundet med Vold, er det en skærpende Omstændighed, Straffen kan gaa op til et Aars Fængsel. Nu har man her givet en Bestemmelse, hvorefter tre unge Mennesker, der er ude at more sig paa Dyrehavsbakken og dér kommer op at slaas med tre andre ligesindede, vil kunne straffes med Fængsel indtil 6 Maaneder — en noget voldsom Reaktion over for den Slags folkelige Forlystelser.

Og saa taler man om, at man slækker paa Beviset. Det er karakteristisk, at nu sidder hele den brede demokratiske Front her i Salen, som har været med til at gennemføre Retsplejeloven med dens Krav om Offentlighed og Mundtlighed, om Forsvarere, alt dette, der skal sikre, at ingen uskyldig dømmes, nu sidder denne brede demokratiske Front og siger: Her er en Situation, hvor vi har Brug for at slække Beviset for at kunne ramme vore Modstandere, og saa slækker vi Beviset. Og saa glemmer de Herrer, som sidder ved Magten i Øjeblikket, at der kommer en Dag, hvor der sidder andre ved Magten, hvor de maaske kommer til at græde deres blodige Taarer over, at de har slækket Beviset. (*Hans Nielsen*: Paa Dyrehavsbakken). Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ønsker at fortsætte Diskussionen om Dyrehavsbakken. Jeg nærer ingen Tvivl om, at det er kære Ungdomsminder, der ønskes dyrket, men jeg har ikke Tid til mere af den Slags.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører (*Alsing Andersen*) spurgte, hvorfor vi ikke vilde være med. Han kan læse det i Bilaget til Betænkningen. Det er en Resolution, der er vedtaget i Tønder den 18. Januar 1934, hvori Dansk Arbejdsmands-Forbund

„henstiller til Rigsdagen at fremskynede Behandlingen af de i Pressen nævnte Lovforslag til Imødegaelse af de saakaldte politiske Kamporganisationer, Nazibevægelsen og K. U.“

Altsaa Konservativ Ungdom. Det er de